

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE.

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul justiției

S U M A R

Se pot înstrăina locurile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstrăinarea bunurilor Statului? de d-l Iorgu Mihalcea.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Trib. Mehedinți, secț. I: Ștefan Stancu a Enei cu G. I. Rădulescu și Ștefan Hotăranu.

Tribunalul Notariat Ilfov: B. Bernstein și H. Iancu, contestație la tabloul de ordinea creditorilor debitorului N. T. Metaxa.

JURISPRUDENȚA STRAINA:

Curtea de casație din Luxemburg: Pütz contra lui Lamesch și Bofferding, cu o Observație de d-l D. Alexandresco.

Atentatul de la Palatul de Justiție.

Bibliografii.

Se pot înstrăina locurile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstrăinarea bunurilor Statului?

Causa care m'a făcut să tratez această chestiune este pe de o parte, de a provoca și pe alte persoane cu mai multă competență de cit mine, a'și da avisul în speță. Pe de altă parte ca avocat, prezentându-mi-se două clienți pentru a le face un act de vânzare a unui lot de speța celor prevăzute în titlul chestiunii ce tratez, am și procedat la facerea unui asemenea act, cu convingerea de alt-fel și acum nestrămutată, că asemenea pământuri se pot înstrăina. Mare imi fu însă mirarea cind prezentându-mă la tribunalul de Covurluiș secția I, mi-a fost actul refuzat, pe motiv că nu se pot autentifica asemenea acte, căci loturile de cinci hectare, sunt inalienabile.

De această părere au fost d-nii: I. Pirvulescu, jude-instructor și T. Missir, supleant, singurii magistrați, tribunalul fiind în vacanță. Am rugat pe unul din d-nii magistrați să-mi refuze actul printr-o încheiere și mi-a fost refuzat. S'a născut atunci în mine îndoială, poate că eu n'am judecat bine speța aceasta și mi-am zis: Puteam găsi un judecător de părere că asemenea acte se pot autentifica; ce să fac însă cumpărătorii de asemenea loturi, știindu-se reaua credință de astă-zi, cind se găsesc magistrați și încă doi la

același tribunal, poate și mai mulți, căci nu i-am consultat pe toți, cu asemenea acte? Poate într-o bună zi vinzătorul să arunce o petiție la tribunal pentru anularea actului, tribunalul compus din magistrați de părerea inalienabilității și atunci totul e pierdut, în plus cheltuielile ocazionale cu facerea actului. Cred că chiar o circulară a Ministrului de justiție pentru regularea chestiunii, adică a se da ordin, sau a se primi pretutindenți asemenea acte, sau a nu se primi nicăeri în țară, ar fi bine venită.

Acestea zise, intru în mediul chestiunii: Iată modul de argumentare al d-lor judecători, cari au fost și sunt de părere, că loturile de 5 hectare date conform legii pentru înstrăinarea bunurilor Statului, nu sunt alienabile: Art. 51 din legea pentru înstreinarea bunurilor Statului și răscumpărarea embaticurilor din 7 Aprilie 1899, zice în al. I: Loturile de 5 hectare nu se vor putea înstreina în timp de 30 ani conform art. 132 din Constituțiune. Prin urmare una și cu una fac două, împede ca lumina zilei, mai încape discuțiune? Și mai departe, această lege fiind modificată prin legea din 1899, de și prin art. 48 al II al acestei legi modificatoare se prevede că bunurile mici se pot înstreina, totuși prin bunuri mici legea înțelege numai pe acele de sub art. 6 al legii din 7 Aprilie 1899. Atita tot și deci sub nici un cuvânt bunurile vindute în loturi de 5 hectare nu se pot înstreina.

Am răspuns și răspund:

Drept este că legea din 7 Aprilie 1899 prin art. 51 declară inalienabile prin al. I loturile de 5 hectare în opozițiune cu al. II care declară inalienabile loturile de 10 și 25 hectare, numai pe timpul cit nu sunt eșite din plată. O lege însă posterioară, modifică pe cea anterioară. Legea din 8 Iulie 1899 însă, cind modifică art. 48 din legea de la 7 Aprilie 1889 la al. II, iată ce zice: Ori-ce înstreinare a bunurilor mici făcută de cumpărătorii lor înainte de a se achita în întregime sumele datorite Statului, este nulă de drept.

Prin urmare, per a contrario, este permisă înstreinarea, cînd Statul nu mai are de luat nimica.

Ce se mai zicea însă în părerea contrară? Că prin bunuri mici se înțelege numai acele din art. 6 al legii din 7 Aprilie 1899. Ca să probez contrariul, iată ce zic: pînă la art. 6 legea vorbește numai de loturi de 5 hectare și cînd revine la art. 6 zice: Guvernul este încă autorizat a vinde ca bunuri mici, etc. .... Decî, acel că e o comparațiune cu loturile de mai înainte, adică cele de cinci hectare. Tocmai în art. 20 vorbește de loturi mai mari, adică de 10 și 25 hectare.

Mai departe, iată cum se exprimă art. 15 tot din legea de la 7 Aprilie 1899: Intinderea unui lot mic va fi cel mult de 5 hectare și nimeni nu va putea cumpăra de cit un lot. Iată dar, bine precizat, ce înseamnă lot mic: acel de 5 hectare și asimilat acestora, cele de la art. 6.

Apoi, art. 2 din regulamentul pentru aplicarea art. 3 din legea pentru înstreinarea bunurilor Statului și răscumpărarea embaticurilor, din 2 Aprilie 1893, zice: Spre a înlesni strămutarea cumpărătorilor de loturi mici în noile vetre, etc. .... Dar, pe cari anume loturi îi obligă legea pe cumpărători să 'și facă și gospodării. Acest lucru îl lămuirește art. 3 din legea de la 7 Aprilie 1889: În interesul formării de noi comune, Ministrul domeniilor va pune ca condițiune a vînzării în loturi de cinci hectare, obligațiunea pentru cumpărători de a se stabili cu locuințele etc. .... Și mai departe, ce inovație făcea legea din 8 Iulie 1899 cînd ar fi declarat alienabile numai loturile din art. 6 al legii din 7 Aprilie 1889, singurele bunuri mici după părerea d-lor magistrați pe cari i-am pomenit mai sus, cînd însuși acea lege nu le declară inalienabile, căci art. 51 în al. I prevede inalienabilitatea loturilor de 5 hectare pe timp de 30 ani, iar prin al. II a acelor de 10 și 25 hectare, pe timpul cit sunt în plată; iar pentru bunurile din art. 6, nu pomeneste nimica. Decî, chiar legea din 7 Aprilie 1889, permite înstrăinarea bunurilor din art. 6, chiar fiind în plată. Mai ziceau d-nii magistrați în chestiune că legea din 8 Iulie 1899, ar modifica legea din 7 Aprilie 1889, numai în ce privește bunurile de sub art. 6. Inexact: tocmai art. 48 care prevede loturile și bunurile de orîce categorie, este și el modificat.

Toate aceste argumente aduse, mă fac forte să cred că loturile de cinci hectare, și cred că am demonstrat suficient ce înseamnă lot de cinci hectare, de și inalienabile prin al. I al legii din 7 Aprilie 1889, alienabile însă prin art. 48 modificat la 8 Iulie 1899. Bine înțeles că sunt alienabile cînd au eșit din plată, căci alt fel în nici într'un cas, nu.

Galați, 1 August 1904

Iorgu Mihalcea
Avocat

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MEHEDINȚI, s. I

Audiența de la 26 Aprilie 1904

Președenția D-lui I. B. DOXESCU, Prim-Președinte

Ștefan Stancu al Enei contra lui C. I. Rădulescu și Ștefan Hotăranu

Jurnalul No. 1609

Infracțiuni la legea penală. — Acțiuni la cari dau naștere. — Acțiune publică. — Acțiune privată. — Dreptul părții vătămate de a pune în mișcare acțiunea publică. — Condițiuni. — Constituire de parte civilă. — Exercițiul acțiunii publice. — Cine 'l are. — Ministerul public. — Dreptul părții vătămate de a pune în mișcare acțiunea publică. — Condițiuni. — Interes direct. — Existența delictului. — Prejudiciu actual. — (Art. 1, 2, 3, 4, 61 și 178 din Pr. penală).

1. Orî ce infracțiune la legea penală dă naștere la două acțiuni: una publică, și alta privată, cari se pot urmări de o dată și înaintea aceluiași judecător, iar tribunalele sunt datorate a intra în cercetarea pricinii chiar numai după cererea făcută de partea vătămată, care, însă, pentru ca să fie parte litigantă în proces, trebuie să se constituie parte civilă.

O distincțiune însă trebuie făcută: De și dreptul de a reclama înaintea tribunalului, de a pune în mișcare acțiunea publică, îl are și partea vătămată, însă exercițiul acțiunii publice 'l are numai Ministerul public, căci numai lui s'a conferit de lege acest drept, numai el, în numele societății urmărește pedeapsa culpabililor și poate cere de la instanțele de represiune aplicarea pedepsei, fie că el a deschis acțiune publică, fie că ea a fost deschisă de partea vătămată.

2. Pentru ca partea vătămată să pună în mișcare acțiunea publică, trebuie să îndeplinească două condițiuni principale, și anume: să aibă mai întîiu un interes direct, să fie lesată, fie material, fie moral, prin delictul ce reclamă, și al doilea să aibă un drept format, existent, căci nu este destul ca delictul ce se reclamă să prejudicieze vre-o dată, trebuie ca prejudiciul să existe în momentul plîngerei, pentru că alt-fel cum s'ar putea justifica reclamațiunea, cari ar fi daunele cauzate și cum s'ar putea aprecia cuantumul lor? Fără îndeplinirea acestor condițiuni, plîngerea rămîne simplă denunțare, și atunci Ministerul public rămîne liber de a urmări sau nu acțiunea publică, pentru că simplele denunțări nu sesizează instanțele de represiune.

Tribunalul deliberând,

Avînd în vedere petițiunea dată tribunalului de locuitorul Ștefan Stancu al Enei din comuna Salcia în ziua de 23 Iunie 1903, prin care se plînge că d-l avocat C. I. Rădulescu a făcut un act fals, prin mărturia dată despre identitatea lui Mihaî M. Ene, cu ocasiunea autentificării unui act de partaj intervenit între M. M. Ene și Ștefan Hotăranu, care act s'a autentificat de acest tribunal la No. 771, din 25 Februarie 1903, prezentînd înaintea d-lui judecător, care a legalizat actul, în locul lui Mihaî M. Ene, care nici nu a existat, pe un Tudorache Badea Nedelcu, falsificînd actul, și prin adăogirea cuvintelor în urma legalisării; «P. S. în loc de Mihaî M. Ene figurează Tudorache Badea Nedelcu» și cere pedepsirea culpabilului, constituindu-se și parte civilă; iar după două înfașeri, reclamantul prin avocatul său d-l C. Urdăreanu, a cerut a fi introdus ca inculpat și Ștefan Hotăranu, ceea-ce Tribunalul a admis prin jurnalul cu No. 187 de la 19 Ianuarie 1904;

Avind în vedere actele cauzei, susținerile părților și concludsiunile d-lui prim-procuror, care a ocupat fotoliul Ministeriului public;

Avind în vedere că din toate acestea și din instrucțiunea urmată, rezultă în fapt următoarele: Înainte de anul 1873, locuia în comuna Vrata familia locuitorului Mihaî Ene, compusă din el și soția sa Ioana, care în lipsă de copii legitimi, ia în creștere, cu intențiunea de a adopta, pe copilul Tudorache Badea Nedelcu;

În anul 1878, încetează din viață femeia Ioana și în 1879 moare și Mihaî Ene Tudorache B. Nedelcu rămâne astfel stăpîn peste tot avutul lui Ene, compus pe lingă altă avere și din pămîntul dat lui după legea rurală de la 1864, pe categoriile cu doi boi. El stăpînește acest pămînt, ne turburat de nimeni, pînă la Septembrie 1901, cînd Ștefan Hotăranu din comuna Valea Anilor îl cheamă în judecată înaintea d-lui judecător al ocolului Blănița, pentru a fi obligat să-i lase în plină preaprietate pămîntul lui Mihaî Ene ca singur moștenitor al acestuia, în calitate de nepot. La Decembrie 1901 obține cartea de judecată prin care Tudorache este obligat a-i lăsa pămîntul în stăpînire. Tudorache face apel la tribunalul contra acestei cărți, și în ziua de 25 Februarie 1903 se împacă cu Hotăranu, împărțind pămîntul pe jumătate, și fac actul de transacțiune pe care 'i legalisaseră în aceeași zi, iar a doua zi declară tribunalului că s'au împăcat;

Acest act este atacat în fals de locuitorul Ștefan Stancu al Enei din comuna Salcia, în același timp, alit înaintea tribunalului prin petițiunea mai sus arătată care face obiectul procesului de față, cit și înaintea d-lui prim-procuror prin petițiunea ce i-a adresat la 27 Iunie 1903, prin care se plînge că prin el i se ridică dreptul de moștenire asupra acestui pămînt, căci decedatul Mihaî Ene îi era unchiu și succesiunea i se cuvenea lui.—D-l prim-procuror deschide acțiune publică de fals contra lui Hotăranu înaintea d-lui judecător de instrucție, care în urma cercetărilor făcute, prin ordonanța definitivă cu No. 19J de la 3 Noembrie 1903, declară că nu este caz de urmărire contra lui Hotăranu, pe motiv că actul atacat în fals și intervenit între T. B. Nedelcu și Șt. Hotăranu nu-i poate prejudicia nici reclamantului și nici altor persoane cari prevalîndu se de calitatea lor de moștenitori ai lui Mihaî Ene, ar pretinde succesiunea acestuia, de oare-ce actul fiind făcut între alte persoane, lor nu le poate fi opozabil;

Avind în vedere că după dispozițiunea art. 61 și 178 Pr. penală, în materie corecțională, Tribunalele sunt datoare a intra în cercetarea delictelor de competență lor, și numai în urma cererii ce li s'ar face de a dreptul de partea vătămată;

Avind în vedere că după dispozițiunile art. 1, 2 și 3 din aceeași procedură, ori-ce infracțiune la legea penală dă naștere la două acțiuni: una publică și alta privată; că după dispozițiunile art. 4, acțiunea publică se exercită de funcționarii publici, iar cea privată pentru reparare de daune, de cei ce au suferit acele daune;—Că, după dispozițiunile art. 8 Pr. penală, acțiunea privată se poate urmări de o dată cu cea publică și înaintea acelorași judecători; iar după art. 6 cel ce aduce o plîngere, ca să poată fi parte litigantă în procesul născut din acea plîngere, trebuie să declare formal că să constituie parte civilă;

Rezultă deci din combinațiunea tuturilor acestor articole în mod netîndos, că ori-ce infracțiune la legea penală dă naștere la două acțiuni: una publică și alta privată; că aceste acțiuni se pot urmări de o dată și înaintea acelorași judecători, și că tribunalele sunt datoare a intra în cercetarea pricinii, chiar numai după cerere d'a dreptul făcută de partea vătămată, care, însă, pentru ca să fie parte litigantă în proces, trebuie ca să se constituie parte civilă. Dar trebuie bine distins dreptul de a reclama înaintea tribunalelor, de a pune în mișcare acțiunea publică de exercițiul acțiunii publice. Dreptul de a pune în mișcare acțiunea publică îl are și partea vătămată; însă exercițiul acțiunii publice 'l are numai ministerul public, căci numai lui i s'a conferit de lege acest drept, numai el, în numele societății urmărește pedepsirea culpabililor și poate cere de la instanțele de represiune apli-

carea pedepsei, fie că el a deschis acțiune publică, fie că ea a fost deschisă de partea vătămată.

Partea vătămată însă, ca să poată pune în mișcare acțiunea publică, trebuie să îndeplinească două condițiuni principale și anume: să aibă mai întîiu un interes direct, să fie lezată, fie material, fie moral prin delictul ce reclamă: și al doilea, să aibă un drept format, existent, căci nu este destul ca delictul ce se reclamă să prejudicieze vre-o dată, trebuie să existe în momentul plîngerii, pentru că alt-fel cum s'ar putea justifica reclamațiunea, care ar fi daunele cauzate, și cum s'ar putea aprecia cuantumul lor? Fără îndeplinirea acestor condițiuni, plîngerea rămîne o simplă denunțare, și atunci ministerul public rămîne liber de a urmări sau nu acțiunea publică, pentru că simplele denunțări nu sesizează instanțele de represiune (F. Helie, *L'instruction criminelle*, tom. I, pag. 625 și ur.; L. I. Haus *Droit penal Belge*, t. II, pag. 585 și urm.; M. A. Sourdat, *Traité général de responsabilité*, etc., t. I, pag. 25 și ur.; Cass 480 din 29 Octombrie 91).

În speță Ștefan Stancu al Enei ca să poată pune în mișcare acțiunea publică, ca să se poată purta parte civilă și sta în instanță, trebuie să dovedească că actul a cărui falsitate o pretinde 'l atinge direct, că 'i causează un prejudiciu și că acest prejudiciu este format, există actualmente. Or, el nu dovedește cu nimic că delictul comis prin facerea actului atacat în fals l'atinge direct și 'i causează un prejudiciu actual. Alegațiunea că ar avea dreptul la succesiunea lui Mihaî Ene și că acest act intervenit între alte persoane i-ar ridica dreptul la moștenire, pe lingă că nu este dovedită, dar nici nu poate fi luat în serios. Pentru că, ca să o poată susține, ar trebui să dovedească că a cerut moștenirea de la deținători, și că aceștia i'au opus, cu succes, acest act. El, dar, ne făcînd cu nimic proba aceasta, nu poate susține că este vătămat, și deci, plîngerea lui, nu poate pune în mișcare acțiunea publică direct înaintea tribunalului;

Avind în vedere că d-l prim-procuror prin concludsiunile emise a declarat că nu susține acțiunea publică de cît numai în cazul cînd tribunalul ar declara că reclamantul este bine constituit parte civilă, și în mod regulat a pus în mișcare acțiunea publică;

Avind în vedere că Ștefan Stancu al Enei nedovedind cu nimic calitatea cu care a deschis acțiunea publică, nu poate a fi admis a sta în instanță și d-l prim-procuror ne susținînd-o, tribunalul, nu se găsește bine sesizat, și prin urmare, nu se poate pronunța asupra faptului, ci urmează a se înainta dosarul d-lui prim-procuror pentru a avisa.

Pentru aceste motive redactate de d-l prim președinte I. B. Doxescu, tribunalul, dispune trimeterea dosarului d-lui prim-procuror etc.

(ss) I. B. Doxescu, Ar. Marinescu

p. Grefier (s) C. Mihăilescu

Osebită părere

Avind în vedere petiția semnată de Stancu M. al Enei din comuna Salcia, prin care reclamă că d-l C. I. Rădulescu avocat din Severin, a făcut un act fals care constă în mărturia dată pentru identitatea lui Mihaî M. Enei la autentificarea actului; persoană care n'a existat, și în faptul că mai tîrziu, după autentificare, a adăugat în act cuvintele: «In loc de M. M. Enea figurează Tudorache B. Nedelcu». Că reclamantul la înfățișarea de la 19 Ianuarie 1904, a cerut să se cheme ca inculpat și Ștefan Hotăranu, care a luat parte la facerea actului; că prin această petiție reclamantul se constituie parte civilă;

Avind în vedere instrucțiunea făcută, actele prezentate, susținerile și apărările părților și rechișițiunile d-lui prim-procuror; din toate acestea rezultă că faptul s'a petrecut astfel: La 25 Februarie 1903, s'a prezentat înaintea d-lui supleant Gh. Hergot, Ștefan Hotăranu și unul Mihaî M. Ene, și au cerut autentificarea unui act intitulat «Partagiul voluntar». Pentru identitatea lui Mihaî M. Ene, au semnat ca martorii d-nii avocați C. I. Rădulescu, care era și scriitorul actului, fiind-că M. M. Ene nu știa carte, și Milan St. Isvoranu.

În actul rămas în mina părților, înaintea procesului verbal de autentificare se găsește scris cuvintele «P. S.» În loc de Mihaî M. Ene, figurează Tudorache B. Nedelcu semnătura proprie, a lui St. Hotăranu și numele Tudorache B. Nedelcu, cuvinte scrise de d-l avocat Rădulescu, și care cuvinte în actul original duplicat aflat în arhiva tribunalului (dos. No. 771/903) lipsesc; este cert și netăgăduit ca Tudorache B. Nedelcu, s'a prezentat la tribunal sub numele de M. M. Ene; Avind în vedere că d-nu prim-procuror în rechizițiunile sale susține, că faptul imputat d-lui Rădulescu este prevăzut de art. 17 din legea autentificării actelor pe care cere, că tribunalul să-l aplice, numai în cazul cînd reclamantul are drept de a se constitui parte civilă, cea ce d-sa crede că n'are drept, căci d-sa nu și însușește acțiunea publică; iar în privința lui Hotăranu cere stingerea acțiunii publice, fiind achitat pentru acest fapt, prin ordonanța definitivă a d-lui jude instructor;

Avind în vedere că, reclamantul atit prin petițiunea de pornirea acțiunii, cit și astă-zî în instanță, s'a constituit parte civilă; că deci două sunt cestiunile care trebuiesc discutate:

1. Dacă d-l prim-procuror în mod juridic, poate să pună ast-fel de concluziuni și

2. Dacă reclamantul în realitate este lesat, prin actul făcut de inculpat;

Avind în vedere că, în principiu, procurorii sunt depository acțiunii publice, ei sunt însărcinați cu descoperirea și urmărirea tuturilor delictelor și crimelor (art. 21. Pr. p.), că lor or-ce autoritate constituită e datoare a da informațiuni și a trimite toate actele ce vor dresa de crimele și delictele de care au cunoștință (art. 28 Pr. p.); că acțiunea publică trebuie pusă în mișcare de procuror *sua sponte*, atunci cînd faptul turbură ordinea publică. Că delictele ușoare și acelea care nu vatamă de cit în interesele private și deci ordinea socială, nu e turburată în mod sensibil, precum și în delictele persoanele, acțiunea sa este suspendată pînă la provocarea părții lezate (Haus, *Dr. criminelle Belge*, t. II, No. 1154, 1155 și 1156); că o dată ce ministerul public, a luat cunoștință de un fapt penal, prin poliția sa judiciară, caută dovezi, și în urmă cînd toate dovezile sunt adunate, apreciază dacă faptul este delict și deci pedepsibil și atunci cere pedepsirea lui, sau clasează la dosar actele, dacă apreciază că faptul nu întrunește elementele vr'unui delict, că deci pornirea sa nu pornirea acțiunii publice se bazează pe aprecierea în fapt a procurorului, asupra existenței sa verosimilitatea faptului denunțat (F. Helie, *L'instruction criminelle*, I, p. 568, 569, 576, 614; Haus, *op. cit.*, II, No. 1115);

Că independența ministerului public atit în aprecierea faptelor la cabinet cit și în concluziunile ce pune în fața tribunalului este completă și lăsată la lumina și inspirațiunea conștiinței sale; că tribunalul prin înțelepciunea și imparțialitatea sa, este garanția publică contra urmărilor îndrăznețe ale ministerului public și că legea a prevăzut în contra inacțiunii voluntare a ministerului public inițiativa privată—*La surveillance privée*—reclamațiunea directă (art. 173 Pr. pen Garraud, *Precis de dr. crim.* p. 502, 503 și 508);

Că atunci cînd reclamantul face o cerere la parchet, sau la judecătorul de instrucție, prin care denunță un fapt și se constituie parte civilă, ministerul public nu poate pune a-facerea la dosar, pentru nici-un motiv, ci trebuie să sesizeze sau tribunalul, liber fiind la judecată să pună concluziuni dacă crede pentru achitare, sau pe judecătorul de instrucție care să dea ordonanța, fiind-că acțiunea publică prin simplă această reclamațiune, este definitiv sesizată și ori-ce acțiune trebuie să se termine printr-o hotărîre supusă căilor de reformare, apel și recurs, hotărîre pe care ministerul public nu o poate da (Garraud, p. 510 și 511 notă);

Avind în vedere că în speță ministerul public prin concluziuni sub-sidiare ce pune, subordonează pedepsirea inculpatului Rădulescu, dacă reclamantul este lesat prin acest act și deci dacă poate provoca acțiunea publică, în care caz numai, cere să se aplice art. 17 din legea autentificării actelor;

Considerind că aceste concluziuni sunt nelogice și nejuridice. Într-adevăr ministerul public se pune într-o flagrantă contradicțiune, pe de o parte apreciază și recunoaște că faptul imputat inculpatului este prevăzut de art. 17 din legea au-

tentificării actelor și pedepsit de art. 288 C. p., iar pe de altă parte declară că nu și însușește acțiunea, de și delictul este de ordine publică și deci are obligație impusă de principii și doctrină de a urmări pedepsirea lor (*Massibian m. public* I, p. 176); că aceste concluziuni sunt ne juridice și din alt punct de vedere: Reclamantul prin petiția dată tribunalului se constituie parte civilă și este știut că titularul creanței în reparațiune—victima delictului—are nu numai exercițiul acțiunii civile dar și dispoziția ei, și exercițiul acestei acțiuni pe cale corecțională provoacă acțiunea publică, așa că îndată ce se constată că este lesat, instanța corecțională este angajată și tribunalul chiar fără nici-o concluziune a ministerului public—abținere—judecă în fond (*Garraud*, p. 491); că deci d. prim-procuror, depository acțiunii publice, avind cunoștință de un fapt pe care l'a apreciat delict, care interesează ordinea publică, era obligat să pună concluziuni pentru pedepsirea lui;

În ce privește partea a II dacă reclamantul Stancu Ene a fost lesat prin actul făcut și deci dacă are dreptul să se constituie parte civilă;

Avind în vedere actul intervenit între St. Hotăranu și Mihaî M. Ene, în locul cărui-a s'a prezentat Tudorache B. Nedelcu înaintea judecătorului, care a făcut autentificarea, în care St. Hotăranu se intitulează văr cu def. M. Ene a cărui avere se împarte, că însă din certificatul liberat de locuitorii comunei Salcia legalizat de primăria comunei, rezultă că reclamantul Stancu M. Ene este nepotul def. Mihaî M. Ene, fapt ne contestat de inculpatul St. Hotăranu, și deci în grad mai apropiat de rudenie cu defunctul (art. 672, 675 C. civ.) de cit St. Hotăranu, că deci dînsul a fost lesat prin acest act, că, deci, dînsul are drept să se constituie parte civilă, și deci să provoace acțiunea publică prin petiția dată tribunalului în care s'a constituit parte civilă, că acest drept fiindu-i deschis și el usind de el, ori-ce concluziuni ar pune ministerul public, tribunalul este ținut să judece afacerea în fond;

Avind în vedere că faptul comis de d-l C. I. Rădulescu este prevăzut de art. 17 din legea autentificării actelor și pedepsit de art. 288 C. p., căci cel ce face o simplă atestare înaintea judecătorului care autentifică un act, că în adevăr persoana semnată în act o cunoaște și este acela care se presintă; pe cînd în realitate nu este așa, fără intențiune chiar de a face un fals în acte publice, ci numai din simplă eroare, se face pasibil de art. 17 din legea autentificării actelor și art. 288 C. penal;

Prin acest articol legiuitorul a creat un delict special pedepsibil cu pedeapsa arătată într'un art. din Cod penal, fără să ceară că acest delict special să întrunească elementele delictului coprinis în art. care prevede pedeapsa;

Pentru aceste motive suntem de părere că făcînd aplicația art. 17 din legea autentificării actelor și 288 C. penal, inculpatul C. I. Rădulescu să fie condamnat.

(s) Al. Anastasescu

TRIBUNALUL ILFOV, Secția Notariat

Audiența de la 28 Aprilie 1904

Președenția D-lui A. PROCOPIU, membru de ședință

B. Bernstein și H. Iancu, contestație la tabloul de ordinea creditorilor debitorului N. T. Metaxa

Sentința No. 139

Poprire.—Judecarea poprirei.—Intervenirea altor creditori.—Sentință definitivă de validare.—Dacă posterior acestei sentințe mai pot interveni și alți creditori.—Liberarea banilor popriți.—Creditorul în drept a'î lua.—Poprirea unor sume de bani datorite în viitor.—Admisibilitatea poprirei.—(Art. 462 din proc. civilă).

1. Ori-ce creditor al da'ornicului urmărit poate interveni la judecata de poprire, printr-o simplă cerere, pînă ce nu s'a dat o sentință definitivă de validare.

O asemenea cerere de intervenire însă numai este admisibilă după darea definiției a sentinței de validare, pentru că efectul hotărîrii de validare fiind un transport judiciar, în folosul po-

pritorului, prin înlocuirea datornicului în terțiul poprit, care prin validarea poprirei în mîna sa devine debitor personal al creditorului poprit, și din momentul ce hotărîrea de validare a rămas definitivă, el este condamnat definitiv față de creditorul poprit, și deci, din acest moment, nu se mai poate concepe intervenția altor creditori ai datornicului de a mai putea face popriri pe aceleași sume de bani, cînd datornicul a fost înlocuit cu altă persoană, și sumele de bani au eșit din patrimoniul său.

Prin urmare, din momentul în care hotărîrea de validare a unei poprii a rămas definitivă, singurul în drept a se despăgubi din sumele poprite nu este de cît creditorul poprit, a cărui sentință de validare a rămas definitivă, iar nici de cum și creditorii cu popriri posterioare acestei sentințe definitive, cînd suma poprită de ei la această epocă nu mai aparținea debitorului lor.

2. Poprirea fiind admisibilă a se face în mîna terțiului și pe sume ce acesta va datora în viitor debitorului creditorului poprit, în așa cas transportul judiciar se operă în favoarea creditorului poprit și pentru sumele datorite de cel de al treilea în viitor pînă la achitarea definitivă a creanței acestuia, pînă la concurența căreia a obținut validarea poprirei în mîna sa.

Tribunalul,

Asupra contestațiunilor făcute de B. Bernstein și H. Iancu prin petițiunea înreg. la No. 3257 și 3723/904 ;

Avînd în vedere susținerile și opunerile orale ale părților și actele produse ;

Avînd în vedere că, în fapt, din desbaterile urmate cit și din dosar se constată următoarele : asupra sumei de lei 3774 și bani 90, cuprinsă în recipisele Casei de depuneri cu No. 99012 și 17997/903, depusă de către S. M. Hasan, arendașul moșiei Slobozia-Clincenț, ca parte din arendă a acestei moșii, cuvenită lui N. T. Metaxa, pe semestrele Martie și Septembrie 1903, s'a format de acest tribunal la 19 Noiembrie 1903 tabloul de ordinea creditorilor d-lui N. T. Metaxa și de distribuirea zisei sumi între creditorii acestuia, în care tablou se văd înscrși : 1) B. Bernstein cu un capital de lei 5570, iar după analogie cu lei 494 ; 2) S. M. Hasan, cu un capital de lei 33750, și după analogie cu lei 2990 bani 90 ; 3) Herman Iancu cu un capital de lei 2662, și după analogie cu lei 236 ; și al 4) I. Nițu, cu un capital de 600, și după analogie cu lei 54, asupra cărui tablou, în termen, s'a ridicat contestațiunile de față, ce sunt deduse în judecata acestui tribunal ;

Asupra contestației făcută de B. Bernstein :

Avînd în vedere că acest contestator, prin contestațiunea sa, în resumat, tînde la înscrierea sa în tablou cu preferință asupra întregii sumi de lei 3774 bani 90, și la ștergerea din el a creditorilor S. M. Hasan și I. Nițu pentru motivul că dînsul avînd creanță definitivă validată înaintea popririlor făcute de aceștia asupra sumelor de arendă din care provine suma de mai sus, întregă această sumă i se cuvine d-sale, de oare ce, din momentul ce poprirea sa a rămas definitivă s'a operat transport judiciar, conform art. 462 Pr. civilă, și terțiul poprit S. M. Hasan a devenit debitor al său în locul lui N. T. Metaxa, creditorii popritori posteriori rămînerei definitive a sentinței sale de validare, ne avînd nici un drept asupra acestei sumi ;

Avînd în vedere că contestatorul B. Bernstein, mai cere ca în tablou, asupra sumei menționată mai sus, să fie înscris la analogie cu d-sa contestatorul H. Iancu, ca unul ce a avut făcută poprire asupra cișturilor de arendă în acelaș timp cu poprirea sa ;

Avînd în vedere că, în adevăr, se constată cum că sentința de validare a poprirei făcută de Bernstein în minele lui S. M. Hasan, pe cișturile de arendă ale sus zisei moșii a rămas definitivă, la 6 Iunie 1902, prin decizia Curței de apel secția II, din București, cu No. 48/902, și că urmărirea făcută de S. M. Hasan pe aceste cișturi de arendă, a fost făcută posterior, la 19 Octombrie 1902 ;

Considerînd că, potrivit art. 462 Pr. civ., ori-ce creditor al datornicului urmărit, va putea interveni la judecata de poprire, prin o simplă cerere, pînă ce nu s'a

dat o sentință definitivă asupra validărei ; de unde rezultă că, această intervenire a creditorilor după darea definitivă a sentinței de validare nu mai este admisibilă ;

Considerînd că efectul hotărîrei de validare fiind un transport judiciar, în folosul popritorului, prin înlocuirea datornicului în terțiul poprit, care prin validarea poprirei în mîna sa devine debitor personal al creditorului poprit, și din momentul ce hotărîrea de validare a rămas definitivă, el este condamnat definitiv față de creditorul poprit, din care moment deci, nu se mai poate concepe intervenția altor creditori ai datornicului de a mai putea face popriri pe aceleași sume de bani, cînd datornicul a fost înlocuit cu altă persoană, și sumele de bani a eșit din patrimoniul său, din care moment deci singurul în drept de a se despăgubi din sumele poprite nu este de cît creditorul poprit, a cărui sentință de validare a rămas definitivă, iar nici de cum și creditorii cu popriri posterioare acestei sentințe definitive, cînd suma poprită de ei la această epocă nu mai aparținea debitorului lor ;

Considerînd că, în speță, poprirea contestatorului B. Bernstein asupra sus zisei sume de bani fiind făcută și validată definitiv la 6 Iunie 1902, mult anterior urmării lui S. M. Hasan, făcută la 19 Octombrie 1902, în așa cas, conform principiilor arătate mai sus, singurul în drept d'a se despăgubi din suma ce se repartizează prin tablou, nu este de cît contestatorul B. Bernstein, față de care, dar, contestația acestuia este întemeiată și urmează a se admite ;

Considerînd că argumentul defendorelui S. M. Hasan, că d-sa prin sentința de validare a contestatorului fiind condamnat condițional pe sumele de arendă ce și el va datora în viitor, nu s'a putut opera transportul judiciar, aceste sume datorate de terți în viitor fiind gajul creditorilor datornicului urmărit, ele se pot popri de creditori ale căror creanțe au luat naștere în momentul exigibilității creanței datorită de terți, cum în speță, creanța d-sale, este ne fondat, întru cît poprirea fiind admisibilă a se face în mîna terțiului și pe sume ce acesta va datora în viitor debitorului creditorului poprit, în așa cas, transportul judiciar, se operă în favoarea creditorului poprit și pentru sumele datorite de cel de al treilea în viitor pînă la achitarea definitivă a creanței acestuia, pînă la concurența căreia a obținut validarea poprirei în mîna sa ;

Asupra contestației făcute de Herman Iancu :

Considerînd că de și se constată că poprirea acestuia s'a validat definitiv la 8 Ianuarie 1903, atunci cînd sentința de urmărirea venitorilor sus zisei moșii de către S. M. Hasan rămăsese definitivă, totuși, întru cît, contestatorul B. Bernstein, singur care are drept d'a se despăgubi din sus zisa sumă, consimte că acest contestator Herman Iancu, să fie înscris în tablou la analogie cu d-sa, față de acesta contestația d-lui Herman Iancu urmează a fi admisă ;

Că așa fiind, față de acestea, contestațiunile d-lor B. Bernstein și H. Iancu urmează a fi admise, și numiți cată a fi înscrși în tablou la analogie între dînsii asupra întregii sumi menționată mai sus, iar creditorii S. Hasan a cărui urmărire a fost făcută în urma validărei definitive a poprirei lui B. Bernstein pe această sumă, cum și creditorul I. Nițu care de și a fost citat pentru azi cu formele legale nu se prezintă în instanță de a face vre-o obiecțiune, urmează a fi șterși din tablou.

Pentru aceste motive, tribunalul, admite contestațiunile făcute de d-nii B. Bernstein și Herman Iancu, etc.

(ss) A. Procopiu, G. Meitani

Grefier (s) N. Petrescu

Notă.— Această sentință a fost confirmată de Curtea de apel din București, secția I, prin decizia cu No. 200/904.

(N. R.).

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

CURTEA SUPERIOARA DE JUSTIȚIE DIN LUXEMBURG

(Curtea de casație)

Audiența de la 10 Martie 1899

Președenția D-lui VANNERUS, Președinte

Piltz contra lui Lamesch și Bofferding

Inchiriere de imobile. — Operație civilă. — Act de comerț. — Dovedirea contractului. — Art. 3 C. com. rom., 1191, 1197, 1416 C. civ. rom.

Inchirierea unui imobil este prin natura sa o operație civilă, și împrejurarea că această închiriere ar fi fost făcută în interesul comerțului locatorului n-o face să 'și piardă natura sa și să devie comercială; de unde rezultă că dovada unui asemenea contract nu poate fi făcută de cît conform principiilor dreptului civil, cînd valoarea locațiunii este mai mare de 150 lei, afară de cazul cînd ar exista un început de dovadă scrisă.

Curtea,

Considerînd că este vorba în specie de închirierea unui imobil, adică de o operație civilă prin natura sa; împrejurarea că acest contract ar fi fost făcut în interesul comerțului d-nei Maria Hildegén nu poate să 'l facă a-și pierde caracterul său și să 'l schimbe într-o operație comercială; că dovada acestui contract nu poate deci fi făcută de cît conform principiilor dreptului civil (art. 1341 C. civ., 1191 C. rom.); — Considerînd că obiectul cererii întrecînd suma de 150 lei, Lamesch și Bofferding trebuie să administreze o dovadă scrisă, afară de cazul cînd ei s'ar găsi în excepția prevăzută de art. 1341 (1197 C. rom.); că ei nu se găsesc în acest caz, de vreme ce nu au nici un început de probă scrisă de la adversarul lor; Pentru aceste motive, respinge, etc.

(Din Sirey, 1899, 4, p. 39, 40)

Observație. — În regulă generală, numai mobilele pot face obiectul comerțului propriu zis sau a industriei comerciale, și acest principiu datează încă de la Romani: «*Mercis appellatio ad res mobiles tantum pertinet*», dice Ulpian⁽¹⁾. Cumpărarea sau închirierea de imobile, făcută chiar cu intențiunea de a le revinde și de a specula asupra lor, nu este deci un act de comerț⁽²⁾. Acest adevăr rezultă din definiția economică a comerțului și din descrierea juridică a actelor de comerț, pe care o face legea. Legea enumerînd principalele acte de comerț (art. 3 C. com.), înțelege a exclude imobilele și a nu vorbi de cît de *mărfuri*, adică de lucruri mișcătoare. Acest adevăr, pe nedrept con-

testat de unii în Franța, rezultă mai cu samă la noi din eliminarea § 3 de sub art. 3 din Codul italian, după care cumpărările și vinzările de imobile sunt clasificate între actele de comerț, de cîte ori au de scop o speculație comercială, *quando siano fatte a scopo di speculazione commerciale*⁽³⁾.

Este adevărat, că enumerarea făcută de art. 3 din Codul comercial (632, 633 C. com. fr.) nu este limitativă, ci demonstrativă, însă din exemplele pe care le dă legea rezultă că imobilele nu pot să facă în mod direct obiectul unui comerț propriu zis. Iată cum se exprimă în această privință Massé⁽⁴⁾:

«Je reconnais bien qu'on peut spéculer sur des immeubles, les acheter pour les revendre en masse ou en détail; mais toute spéculation n'est pas un acte de commerce. La spéculation est le genre; le commerce est l'espèce; et le caractère distinctif de cette espèce c'est d'avoir pour objet des valeurs mobilières, soit qu'il s'agisse de les produire, soit qu'il s'agisse de les mettre en œuvre pour en augmenter l'utilité soit qu'il s'agisse de les mettre à la portée du consommateur».

Dacă cercetăm motivele care au făcut pe legiuitor să scoată imobilele de sub legea comercială, constatăm voința sa de a le apăra și de a le păstra pe cît îi stă cu putință în patrimoniul familiilor.

De această preocupare, nu tocmai străină de un caracter feudal, era mai cu samă pătruns legiuitorul trecutului. Istoricul art. 7 din Constituție ne-o dovedește cu prisosință. Apoi, formele greoaie și minucioase cu care legiuitorul înconjoară transmiterea și exproprierea proprietăților imobiliare, nu se potrivesc cu celeritatea care este un mijloc de existență a comerțului⁽⁵⁾. «Instrăinarea saă dobîndirea unui imobil presupune prea multe formalități și se îndeplinește prea încet spre a putea constitui un act de comerț», dice Curtea de casație din Franța (D. P. 50, 1, 163. Sirey, 50, 1, 593).

De aceea, atît doctrina cît și jurisprudența sunt aproape de acord pentru a decide că ori ce speculație asupra imobilelor este, în principiu, sus-trasă de la legea comercială⁽⁶⁾. Doi jurisconsulți

(3) În privința justificării acestei dispozițiuni, vezi Vidari, *Corso di diritto commerciale*, II, 1836 urm., p. 516 urm. (ed. a 4-a, 1894).

(4) *Le droit commercial dans ses rapports avec le droit des gens et le droit civil*, II, 1382.

(5) Cpr. asupra acestor considerații: Nougier, *Actes de commerce*, I, 30. Pand. fr., eod. V^o, 57.

(6) Cpr. Massé, *op. cit.*, II, 1369, 1382. Nougier, *op. cit.* *supra* cit. Pand. fr., *Actes de commerce*, 55 urm., 107 urm., 157 urm. Répert. Sirey, eod. V^o, 93 urm. Molinier, *Tr. de dr. comm.* I, 14 (ed. din 1841). Pardessus, *Cours de dr. comm.*, I, 8. Paris, *Comment. de code de commerce*, 149, 150, p. 62, 63 (ed. din 1854). Alauzet, *Dr. comm.*, VIII, 2971. Lyon-Caen et Renault, *Tr. de dr. comm.*, I, 121. Bravard-

(1) L. 66, Dig., *De verb. significatione*, 50, 16.

(2) Vechiul Cod de comerț german o spunea în termeni expresi: «Contractele privitoare la bunuri imobiliare nu sunt nici o dată acte comerciale», dicea vechiul art. 275 din acest Cod. În codul actual de comerț din 1897 nu se dice nimic în această privință, iar art. 343 dice, în termeni generali, că «sunt acte de comerț toate actele unui comerciant privitoare la exercițiul comerțului său. *Handelsgeschäfte sind alle Geschäfte eines Kaufmanns, die zum Betriebe seines Handelsgewerbes gehören*».

de valoare, *Émile Olivier* ⁽⁷⁾ și *Garsonnet* ⁽⁸⁾ au susținut în Franța părerea contrară, însă eforturile lor au rămas aproape zadarnice.

Curtea noastră supremă a consacrat această soluție, în privința unui raport juridic petrecut sub vechiul Cod de comerț (art. 306 Regul. org. ⁽⁹⁾).

Este adevărat că se decide că cumpărarea unor parchete de păduri cu scop de a le revinde, constituie un act de comerț ⁽¹⁰⁾, însă aceasta provine din împrejurarea că vinđarea unei păduri spre a fi tăiată, ca și aceea a unei case spre a fi dărimată, este o vinđare mobilă, iar nu imobilă ⁽¹¹⁾.

Pe baza principiilor mai sus expuse, Curtea de casație a marelui ducat din Luxemburg decide, cu drept cuvint, că închirierea unui imobil nu este un act de comerț chiar atunci cind această închiriere ar fi contractată de un comerciant pentru trebuințele comerțului său.

Această soluție a fost admisă și la noi de majoritatea tribunalului comercial de Ilfov :

«Considerând, ăice tribunalul, că ceea ce determină

Veyrières, *Tr. de dr. comm.*, I, p. 47. Laurin, *Cours élément. de dr. comm.*, 11 urm. Rivière, *Répet. écrites sur le C. de commerce*, p. 737 (ed. a. 5-a, 1863). Troplong, *Sociétés*, I, 319. P. Pont, *Sociétés*, I, 106. Orillard, *Compét. et Procéd. des trib. de commerce*, 187, 285, 286. Delamarre et Lepoitevin, *Dr. comm.*, I, 4. Vincens, *Exposition de la législation commerciale*, p. 123. Dageville, *Comment. du C. de commerce*, I, p. 14. Thaller, *Tr. élément. de dr. comm.*, 61. Labbé, nota în Sirey, 68, 2, 329. Maniu, *Dr. comercial*, I, p. 26 urm. Toneanu, *Idem*, I, p. 25, 26, etc. Dumitrescu, *Codul de comerț comentat*, I, p. 34 și 51 urm. (Alcalay, 1904).

⁽⁷⁾ Articol publicat în *Revue pratique*, t. I, anul 1857, p. 241 urm.

⁽⁸⁾ Articol publicat în *Revue critique*, t. 35, anul 1886, p. 325 urm. Cpr. în același sens: Ruben de Coudert, *Dictionn. de dr. commercial*, V° *Acte de commerce*, 91. Cpr. și Demangeat asupra lui Bravard-Veyrières, *op. cit.*, VI, p. 342 (ed. a. 2-a). Veđi și C. Aix, Sirey, 83, 2, 35.

⁽⁹⁾ Veđi Bulet. Cas. 1890, p. 178. În cât privește jurisprudența franceză, veđi numeroasele decisiї citate în Répert. Sirey, *Acte de commerce*, 95 și în Pand. fr., *eod.* v°, 55.—Curtea din Paris pare a fi consacrat un sistem intermediar, declarând acte de comerț numai speculațiunile obicinuite de imobile, nu însă și actele isolate, chiar când aceste din urmă ar avea de scop realizarea unui câștig asupra diferenței de preț. Veđi decisiile citate în Répert. Sirey, v° *cit.*, 96.

⁽¹⁰⁾ Cpr. C. București, *Dreptul* din 1891, No. 81.

⁽¹¹⁾ Cas. rom. *Dreptul* din 1891, No. 65, consid. de la p. 518, și Bulet. 1891, p. 147. *Curierul judiciar* din 1899, No. 23 și Bulet. 1899, p. 624. *Dreptul* din 1899, No. 55. C. Iași, *Curierul judiciar* din 1898, No. 36 și din 1900, No. 16. Cpr. și Trib. Rimnicu-Sărat, *Dreptul* din 1881, No. 4. Cpr. Pardessus, *op. cit.*, I, 8. Rivière, *op. cit.*, p. 737. Laurent, V, 427, 428. Demolombe, IX, 160. Bravard-Veyrières, *op. cit.*, VI, p. 343. Molinier, *op. cit.*, I, 14, 15. Lyon-Caen et Renault, *op. cit.*, I, 111. Veđi și t. II a Coment. noastre p. 384, nota 2. precum și t. VIII, p. 545, *ad notam*. Maniu, *op. cit.*, I, p. 27.

comercialitatea unei operațiuni, nu este calitatea persoanelor ce o întreprind, ci natura a însu-și actului, ceea ce rezultă din art. 3 urm. C. civ.; că între faptele care sunt acte de comerț, legea nu a prevăzut speculațiunea asupra imobilelor în general, și cu atât mai puțin închirierea de imobile, chiar cind s'ar face de un comerciant pentru exercitarea comerțului său; că aceasta rezultă cu atât mai neîndoios în legislația noastră, în care legiuitorul a omis de a prevedea între faptele de comerț cumpărarea de imobile spre a le revinde, care figurează ca atare în legislația italiană (art. 3, § 3); că de aci se învederează că legiuitorul român a înțeles să dispue că imobilele nu pot face obiectul unei speculații comerciale; că, chiar în sistemul legislației italiene, după care cumpărarea de imobile spre a le revinde constituie un act de comerț, jurisprudența în mare parte decide că nu este tot ast-fel și cu închirierea unui imobil «chiar cind această închiriere s'ar contracta de un comerciant către altul pentru trebuințele comerțului acestuia» (cpr. C. apel din Milan, 10 Martie 1885 și 15 Mai 1885; C. apel din Turin, 22 Iunie 1886); că, prin urmare, cu atât mai puțin teoria contrară s'ar putea susține în sistemul legislației noastre; că a se admite contrariul ar fi a se ajunge la o consecință inadmisibilă, mai cu samă că art. 46 din Codul comercial a eliminat din art. corespunzător italian (44) partea privitoare la modul cum pot fi dovedite obligațiile comerciale, consistând în operațiuni asupra imobilelor, și anume: că de cite-oră este vorba de imobile, în ce privește proba, se aplică regulile Codului civil; considerând, dar, că închirierea de imobile de un comerciant către altul, și pentru exercițiul comerțului acestuia, este un act civil; că, deci, mijloacele de probă a unui asemenea contract sunt determinate de Codul civil, etc. ⁽¹²⁾».

Dar dacă speculațiile asupra imobilelor sunt, precum am văzut, sustrate de la legea comercială, se admite, din contra, că vinđarea unui fond de comerț cu clientela, marfa, etc., ce el cuprinde, are caracterul unui act de comerț, chiar dacă vinđarea ar cuprinde și imobile, dacă aceste sunt necesare la exploatarea fondului de comerț, și nu sunt de cit un accesoriu a obiectului principal al contractului ⁽¹³⁾.

D. Alexandresco

⁽¹²⁾ *Dreptul* din 1897, No. 66, p. 542. Aceeași soluție este admisă și în Franța. Veđi Répert. Sirey, *Acte des commerce*, 1093. C. Bordeaux, Sirey, 48, 2, 247. Iată cum se exprimă partea finală a art. 44 din Codul italian, eliminată de legiuitorul nostru: «Pentru cumpărările și vinđările de imobile, dispoziția art. 1314 din Codul civil (1191 C. civ. rom.) rămâne intactă». «Per le compre e le vendite dei beni immobili rimane ferma la disposizione dell'articolo 1314 del Codice civile».

⁽¹³⁾ Cpr. Cas. fr. și C. Nancy, Sirey, 94, 1, 395 și 2, 293. Veđi Lyon-Caen et Renault, *op. cit.*, I, 175, 176. Répert. Sirey, *Acte de commerce*, 1091 și 1293 urm. Bravard-Veyrières et Demangeat, *op. cit.*, VI, p. 345.

Rugăm stărnitor pe abonați rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mactă, prevăzute cu ștampila *Curierului Judiciar*.

Atentatul de la Palatul de justiție

Unul din cele mai odioase atentate s'a comis în ziua de 1 Octombrie asupra membrilor Inaltei Curți de casație s. II, de către un ordinar și periculos asasin, Mărăcineanu.

Acest omoritor precoce,—căci abia are 21 de ani și deja fusese condamnat de trei ori pentru omor,—când i s'a respins recursul ce făcuse în contra decisiunii Curței cu jurați din Ilfov care l'condemnase la 12 ani muncă silnică, pentru crima din calea Șerban Vodă, în momentul cind D. Consilier Buicliu care presida Curtea în absența d-lui Președinte Mandrea, pronunța respingerea recursului, cu o sforțare bruscă înlătură pe soldații ce'l păzeau, sare peste balustradă în incinta Curței și îndreptînd un revolver asupra Inaltilor magistrați, trase mai multe focuri, apoi cu arma în mînă fiara a căutat să fugă, dar a fost prins în stradă.

Din fericire, nu avem de înregistrat nici un caz regretabil.

Singur D. Consilier Ciru Oeconomu a fost rănit ușor la umăr. Toți cei-l'alți D-ni Consilieri împreună cu D. Procuror St. Stătescu,—către care criminalul a îndreptat un glonț după ce în fuga lui trecuse deja de catedra D-lui Procuror și nu se mai afla în fața lui pentru a bănuși că ar fi fost un obstacol la fugă—au scăpat ca prin minune.

De sigur că dreptatea hotărîrii pe care Inaltii magistrați o luase cu un moment mai înainte respingînd recursul, a deviat glonțul criminalului selbatic.

Noi, felicităm din toată inima pe Inaltii magistrați cari au scăpat de un atentat atît de mișelesc.

Nu ne putem opri însă de a exprima adîncul nostru regret, pentru negligența culpabilă a acelor însărcinați fie cu perchișiționarea unor atare tilhari, fie cu paza lor.

A fost un timp—nu departe—cînd criminalii aceștia nu erau aduși înaintea Inaltei Curți. Și în adevăr, la care folos sunt aduși acești camenii la Curtea de casație?

Înțelegem necesară prezența lor la Curtea cu juri, la tribunalele de fond; dar la Inalta Curte, nu o înțelegem și nu este de nici o utilitate. Ei se pot prea bine prezenta cu procuratori. Credem chiar că Inalta Curte va lua această măsură.

Criminalul a fost condamnat cu drept cuvînt, de Inalta Curte constituită în Curte criminală conform art. 518 din Procedura penală, la munca silnică pe viață.

Cum este foarte important să se știe cine a

procurat arma lui Mărăcineanu, parchetul a deschis o anchetă în privința aceasta și afacerea se instruesce.

INFORMAȚIUNI

Din partea Comitetului pentru ridicarea unui bust lui *Mihail Korné*, la Palatul Justiției din București, primim următoarea scrisoare:

Domnule Director,

Avem onoare a vă ruga să bine-voiți a publica că d-l Vasile Lascăr, președintele Comitetului a semnat contractul, prin care executarea bustului lui *Mihail Korné*, a fost încredințată distinsului sculptor italian d-l *Rafaelo Romanelli*, din Florența. Bustul va fi tăiat în marmură de Carrara, o dată și jumătate mărimea naturală, așezat pe un pedestal de marmură de Verona, după desenul întocmit de d-l Arhitect I. Mincu, căruia Comitetul îi exprimă vii mulțumiri pentru grațiositatea sa.

Cu această ocazie, Comitetul roagă stăruitor toate persoanele cărora li s'a încredințat liste de subscripție, să binevoiască a le înapoia ne-întirziat, împreună cu sumele adunate d-lui *Em. Pantazi*, avocat, Casierul Comitetului, str. Olari, No. 2, București.

Primiți, etc.

p. Președinte *Alex. Djuvara*

București, 1 Oct. 1904

Secretar *S. Rosental*

Bibliografii

Tratat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreagă materia dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Gambila și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. **Prețul** fie cărui fascicule **Lei 1.50.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un **index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

LEGEA TIMBRULUI, completată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observații, însoțită și de un **complet INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Posedăm o colecție completă 8 vol. plus unul în limba franceză *Dr. Civil Alexandresco*.

* * *

Oferim prețuri duble și triple pentru primele vol. *Dr. Civil Alexandresco*, mai cu seamă pentru vol. III.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.